

עפ"ג 51889/05/19 - משה חיים אמויאל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 51889-05-19

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופטת שירלי רנר
כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

משה חיים אמויאל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל טרואנשווילי
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המערער
נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת שרון לארי בבלי) מיום 7.4.19

בת"פ 63934-12-18.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בהחזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית ונדון לשל"צ בהיקף של 400 שעות, צו מבחן למשך 12 חודשים, 5 חודשי מאסר על תנאי אם יעבור עבירת סמים מסוג פשע, שני חודשי מאסר על תנאי אם יעבור עבירת סמים מסוג עוון וקנס בסך 1,500 ₪. הערעור מופנה כנגד ההרשעה.

2. ואלה המעשים: ביום 20.12.18 בשעה 01:00 הגיעו שוטרים לדירה בירושלים, לאחר שהתקבלה תלונה על רעש. בדירה מצאו השוטרים סם מסוג קנבוס במשקל כולל של 1,980 גרם נטו מונח על שקית אשפה. בחיפוש שנערך בדירה נמצאו שתי שקיות נוספות של סם מסוג קנבוס במשקל כולל של 12.45 גרם נטו. שקית אחת אותרה ע"י השוטרים במגירת מזנון הסלון. שקית שניה נמסרה ע"י המערער, שהוציאה מאזור חלציו, לאחר שנשאל ע"י השוטרים האם ברשותו סמים נוספים.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער עותר לבטול ההרשעה. נטען כי במקרה דנן החלטת בית משפט קמא לחרוג לקולה ממתחם הענישה בשל הליך שיקומי מוצלח מצדיקה גם הימנעות מהרשעה. עבירת של החזקת סם שלא לצריכה עצמית, אף

בכמות גדולה יחסית, אינה מחייבת הרשעה, בייחוד כשמדובר במי שהחזיק בסמים לצרכי טיפול ובמהלך המשפט אף קיבל אישור רפואי לצריכת קנאביס להקלת כאבים מהם הוא סובל עקב פציעה בתאונת דרכים. למערער נסיבות חיים לא קלות, הוא שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, נטל חלק בכל הליך טיפולי שהוצע לו וביצע את המצופה ממנו באופן הטוב ביותר. בית משפט קמא התרשם מנתוניו של המערער וחרג לקולה ממתחם הענישה ההולם. עוד נטען כי קיים קושי מובנה להוכיח פגיעה קונקרטיית שתיגרם למערער כתוצאה מהרשעתו, שכן הוא טרם נקלט במסגרת מסודרת ונמצא בתחילת דרכו. הוסף כי בית משפט קמא הסכים שעונשו של המערער מתאים לסטייה ממתחם הענישה, אך קבע כי סוג העבירה אינו מצדיק הימנעות מהרשעה, אולם בכך טעה שכן קיימים מקרים חמורים יותר בהם נמנע בית משפט מהרשעה (באה הפניה לאותן החלטות), ואם באותם מקרים הייתה הימנעות מהרשעה, על אחת כמה וכמה בתיק זה. העובדה שמדובר בהחזקה ולא בסחר בסם מטה לכיוון של הימנעות מהרשעה.

ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערעור. נטען כי בית משפט התחשב באופן מופלג במערער ודן אותו לענישה מקלה. בית משפט קמא שקל שיקולי שיקום ולא בא טיעון כיצד ההרשעה פוגעת בתהליך שיקום, כאשר בעבר כבר באה התחשבות במערער ומדובר עתה באירוע נוסף. על כן, יש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המערער עולה כי הינו בן 26 שנים, רווק, מתגורר בבית הוריו, עד מעצרו לא עבד בצורה מסודרת, נעדר הרשעות קודמות. מאז גיל 15 עושה שימוש יומיומי בחשיש, שאז החל הקשר של המערער עם שירות המבחן, הוא עבר טיפול בקהילה במשך 3 שנים, אך לאחריו המשיך לעשן באופן מזדמן. התגייס לצה"ל ושירת שירות מלא ולאחר מכן עבד במקומות תעסוקה שונים. המערער עבר תאונת אופנוע בשנת 2017 ומאז סובל מכאבי גב שפוגעים בתפקודו. המערער לקח אחריות על ביצוע העבירות בתיק זה והסביר כי בחר בדרך זו כדי להקל על כאביו, מבלי לבדוק דרכים אחרות להתמודד עם קשייו. הוא הביע נכונות להשתלב כיום בהליך טיפולי ובדיקות שתן שמסר לשירות המבחן העידו על ניקיון מסמים. המערער קיבל אישור לשימוש בקנאביס רפואי למשך כחצי שנה מחודש פברואר 2019. הומלץ על הטלת צו מבחן למשך שנה, צו של"צ בהיקף נרחב והתחייבות כספית. באשר להרשעה, הומלץ לשקול את ביטולה.

דין

5. דין הערעור להידחות.

הכלל הוא כי משהוכחה אשמת נאשם בביצוע עבירה, יש להרשיעו. יחד עם זאת, ניתן להימנע מהרשעה או לבטלה במקרים חריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ביסוד ההחלטה שלא להרשיע נאשם עומדים בעיקרם שיקולים שעניינם בשיקום הנאשם וכשמדובר בסוג עבירה שמאפשר לוותר על הרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים (ר': ע"פ 3301/06 יעקב ביטי נ' מדינת ישראל (2006); ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

במקרה דנן, תנאי הלכת כתב אינם מתקיימים. לעבירות הסמים נלווית חומרה רבה המשפיעה על החברה בכללותה ומחייבת ענישה מחמירה. בענייננו, המערער החזיק כמות נכבדה של סם מסוכן בסלון דירת מגורים. אמנם אין מדובר בסם הנמנה על החמורים שבפקודת הסמים המסוכנים, אך הכמות הגדולה שהחזיק המערער מעצימה את חומרת מעשיו. לא בכדי קבע בית משפט קמא כי היה מוטב לו היה המערער פועל לקבלת אישור לשימוש בקנביס רפואי בטרם פנה לשימוש יזום בסם זה. כמו כן, מתסקיר שירות המבחן עולה כי המערער לא בחן חלופה טיפולית להיעזר בה לטיפול בכאביו. במקרה דנן, חומרת העבירה ונסיבות ביצועה אינן מאפשרות לבטל את הרשעתו של המערער מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים, ובכלל זה שיקול ההרתעה. כמו כן, לא הוכחה בענייננו פגיעה מוחשית וקונקרטיית בעתידו של המערער או בשיקומו בגין הרשעתו. הכלל הוא כי אין די בטענה כללית לפגיעה אפשרית, אלא נדרשת הוכחה של פגיעה ספציפית וממשית, וזו לא נתקיימה במקרה דנן.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ה כסלו תש"פ, 23 דצמבר 2019, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

חגית מאק-קלמנוביץ, שופטת

שירלי רנר, שופטת

רפי כרמל, שופט, אב"ד